

[Birgit Fogh-Andersen]

har en sygdom i sindet, man behøver hjælp til. Den tragedie, der ofte følger i kølvandet på sygdom i nervesystemet, rammer ofte både patienten selv og de pårørende. Det har jeg meget stor forståelse for, og det må kalde på al menneskelig medfølelse.

Desværre er den viden, man i dag har om, hvorfor disse sygdomme opstår, yderst begrænset. Der findes mange forskellige former for lidelser i sindet inden for hele dette store område, og den dag lægen med sikkerhed ved, hvad det er, han står over for, er vi nået kolossalt langt. Det er vi ikke i dag, men der foregår til stadighed lægevidenskabelig forskning for at løfte sløret for disse sygdomsgåder.

Derimod er der sket store fremskridt i behandlingen af sindssygdomme, og helbredelsesprocenten forbedres stadig med psykofarmaka, og det må vi jo da glæde os over.

Det er af stor betydning, at denne forskning støt og roligt får lov til at fortsætte, og vi skulle nødig her i folketinget være med til at rokke ved den tillid og den tryghed, der skal være mellem patient og læge, hvis behandlingen skal have den tilsigtede virkning.

Den redegørelse, vi har fået fra indenrigsministeren og fra sundhedsstyrelsen, har egentlig ikke bragt nye aspekter ind i sagen. Det mener jeg bestemt ikke at den har – jeg har læst alt om LSD-behandlingen grundigt igennem – og det var vel egentlig heller ikke at vente.

Jeg læser af lovforslaget, at SF foreslår, at der skal kunne gives en graderet erstatning bedømt efter den skadelige virkning, dette stof kan have haft på det videre sygdomsforløb. Jeg mener bestemt, at man her stiller sikringstyrelsen og ankestyrelsen over for en umulig opgave. Patienten vil også selv komme i store vanskeligheder ved at skulle fremstille, hvad der var eller er det egentlige sygdomsbillede, og hvad der er eftervirkninger eller kan være eftervirkninger af en behandling, der er foretaget for mere end 20 år siden.

Der er jo også, som ministeren nævnte, risikoen for, at journalen ikke findes mere. Man skal jo ikke opbevare journalerne i mere end 10 år.

Jeg er enig med ministeren i, at patienter inden for andre sygdomskategorier med lige så stor ret kunne stille med lignende ønsker om at få en erstatning.

Jeg synes, at vi skal lære af det skete, og jeg synes, det ville være meget godt, om der var mere åbenhed om sygdommens art og også oplysning om behandling og behandlingens forløb og mere aktindsigt; så var vi nået et stykke af vejen. Jeg hører dog til dem, der mener, at man aldrig, aldrig må tage håbet fra en patient.

Et patientklagenavn kan vi også gå ind for. Vi mener, at er der sket fejlbehandling, ligegyldigt om man kan placere skylden hos nogen, så må der i fremtiden følge erstatning efter. Vi er ligeledes positive over for et patientforsikringssystem og ser gerne et lovforslag herom fremmet.

SFs forslag, som det foreligger, kan vi ikke gå ind for, men vi vil være åbne over for under udvalgsbehandlingen at drøfte detaljer i forslaget.

Bente Nielsen (V):

SF foreslår, at staten skal yde erstatning for psykisk og fysisk skade, som er forårsaget af behandlingen med LSD. Egentlig forstår jeg godt baggrunden for forslaget, og jeg er enig med forslagsstillerne i, at hele LSD-sagen er en dybt ulykkelig sag. Jeg vil derfor gerne diskutere generelle regler med bl.a. SF med hensyn til, hvordan vi i fremtiden skal klare patientbehandlingsskader, og hvordan vi skal indrette vores erstatningsregler på patientbehandlingsområdet i almindelighed. Men der er langt herfra og til at indføre specielle erstatningsregler for LSD-patienter, oven i købet med tilbagevirkende kraft. Jeg vil godt nærmere redegøre for, hvorfor jeg synes, at det ville være uheldigt at vedtage SFs forslag.

Hvis vi vedtager at yde erstatning til LSD-ofrene, hvad skal vi så stille op med andre patientgrupper, der måske har fået en fysisk eller psykisk skade ved fejlbehandling? Jeg vil gerne spørge forslagsstillerne og også den socialdemokratiske ordfører, hvad de vil svare, når Foreningen af Fejlbehandlede Patienter møder op med en i og for sig berettiget forventning om, at der også kan blive vedtaget en lov, der yder dem erstatning.

Lovforslaget er også betænkeligt, fordi det kan betyde, at lægevidenskaben vil holde sig tilbage, når det drejer sig om nye behandlingsmetoder. Ingen tør vel sætte noget nyt i gang, hvis man ikke ved, om man senere bli-